

Treking • VHT • turistika • cykloturistika • alpinismus

TURISTIKA a HORY

50,- Kč / 72,- Sk

2/2004

Treking

Baranec

Západní Tatry

Durmitor

Království bílých skal

**Hrozí slonům
vyhubení?**

Najde lidstvo vůli
zachránit tento živočišný druh?

www.treking.cz

Súl'ovské skály v rubrice Seznamte se, prosím... | Krušné hory | Lužické hory | Železné hory | Tiské stěny | Naše vrcholy | Lesné železnice | Oravské Beskydy | Allalinhorn | Laos | Přečhod Cernohorské poloniny – Zakarpatí | Krajem zaniklých vesnic – Bieszczady

ISSN 1214-1682

9 771214 168022

S horským kolem na dno Afriky

Petr Jahoda

Nejdivočejší místa světa - Expedice El Molo 2002

VRAŽEDNÉ SLUNCE

... Z Asuanu až sem do Koroska nevede vůbec žádná cesta. Celých dvacet dní jsme to jeli, totiž šli pěšky. Tady se ale cestuje!...

(Úryvek textu na pohlednici od Adolfa Parlesáka z cesty na kole do Afriky. Odesláno 23. 3. 1929 - Nubie v Egyptě.)

V jedenáct hodin už je písek rozpálený tak, že se na něm nedá stát bosou nohou. Pálí, i když se do něj bořím v sandálech, a sype se mi přes nárt a mezi prsty. Piji čím dál víc a zastavuji každých dvacet až třicet minut. Kolem dvanácté hodiny potkávám v protisměru staříčky Land Rover s domorodci. Mjíme se ve vesnici Turkanů. Sami zastavují, ptají se, kde jsem se tady vzal a kam jedu, a potom mi bez říkání nesou kanystr s vodou, abych si nabral, kolik uvezu, že ji budu potřebovat. Beru si jen tři čtvrtě litru. Mám ještě jeden a půl litru rezervy a už to není moc daleko.

Písku přibývá a je čím dál hlubší. Tlačím stále častěji. Jet na kole přes Saharu by asi nebyl dobrý nápad. Při každém zastavení vypiji téměř půllitru vody!!! Budu tedy muset začít výrazně šetřit. Jen netuším jak. Chlapci, co mi ji před chvílí nutili, dobře věděli proč. V deset večer je chladno a v jedenáct dopoledne horko. Netušil jsem, co mě tady čeká. Sedám si do stínu malého keřku. Vše kolem doslova žhne. Kdybych se trochu napil každých deset minut, stačilo by to sotva vlážit ústa. Ale pouhé dvě nebo tři minuty po napití v nich mám zase naprosto sucho. Opět se dostavuje nesnesitelně mrazivý pocit žízně. Bude možná lépe pít po půl hodinách a dopřát si alespoň na chvíli pocit, že jsem se napil opravdu dostatečně. Ať tak či tak, bude to jen chvilkový klam, po kterém se šířavá žízeň ozve znovu. Teprve dnes jsem poznal, co to slovo znamená. Abych ten neskutečně nepřijemný pocit zahnal, musel bych vypít každé zastavení, tedy každých dvacet až třicet minut, půl až tři čtvrtě litru vody. Tolik samozřejmě nemám, ani mít nemohu. Nedostatek tekutin se snažím nahradit mentolovými bonbony, které alespoň na chvíli ošálí moje smysly a pocit žízně na moment zmizí. Cumlám je po třech ihned po každém napití a někdy i v mezidobí. Bonbonů mám dost, s těmi šetřit nemusím...

... Už je to tady. Dívka pomalu a opatrně přichází. Upřeně mě pozoruje. Určitě chce napít. Nese si kalabaš na vodu. Je to jasné. Jde si o ni říct. Její maličký bratr nebo syn, jde bázlivě za ní. Nemám, nemám, nemám, to jsou jediné myšlenky, které se mi honí hlavou. Opravdu nemám. Dívka mě stále upřeně pozoruje. V jejím mladém obličejí se zřetelně zračí neskrývané obavy z neznámého bělocha. Postavila nádobu asi metr ode mne, a pak ihned rychle utekla. Zastavila se asi sedm metrů od mého keře a gestem mi ukázala na kalabaš. Byl plný vody. Ona dívka, nejen že nepřišla žádat o moji vodu, ale překonala svůj strach z bílého muže a sama mi tu drahocennou tekutinu darovala. Až do morku kostí se stydím za svoje předešlé úvahy. Určitě se musím i červenat. Piji a neptám se, odkud ta voda je. Už je mi to jedno. Mám sice nějaké tablety, ale bakteriologická úprava by trvala půl hodiny a já mám žízeň právě teď. Od posádky starého Land Roveru jsem mohl mít čisté vody kolik jsem chtěl, jenže jsem si jí vzal jen trošku. Muži nechápali, proč si nechci vzít víc. Teď jsem vděčný za cokoli, co teče. Od té doby,

co jsem se s nimi rozloučil, uplynulo sotva tři čtvrtě hodiny, možná hodina...

... Ve tři čtvrtě na jednu konečně poprvé vidím Rudolfovo jezero, moje vysněné jezero Turkana. Už je mi vážně úplně jedno, jak se jmenuje, hlavně že ho vidím. Je neskutečně blankytně modré a ještě stále nedosažitelně vzdálené. Udělal jsem několik fotek a vrátila se mi dobrá nálada. Když už vidím jezero, tak jsem znovu získal jistotu, že k němu dojedu. Tak se mi to nakonec přece jen podaří. Ten obraz přede mnou mi nalil do svalů novou energii. I žízeň se mi na chvíli zdála menší. Dokonce jsem si na okamžik pomyslel, že když už jezero vidím, nemůže být daleko. Člověk vždy věří tomu, čemu chce věřit...

SAFARI NA HORSKÉM KOLE

... Tak jsme se doškrábali s kolama až sem. Za Kasalou až do Agrodátu jsme projeli krajinou, porostlou bujným rostlinstvem. Žijí tam všechna zvířata. Lvi, leopardi, hyeny, opice, zebry a pštrosi. Každý den přeběhlo přes cestu několik šakalů, ohrovných antilop a několikrát za den hopkávalo stádo opic. U Cheremu je náhorní rovina jež stoupá u Asmary do výše 2 400 metrů. Onedlou jsme spali jenku nedaleko Asmary. Celou noc nás obklopovaly hyeny, šakaly a chtěly se a nenechaly nás spát. Jedeme přes Addis Abebu do Djibouti. ...

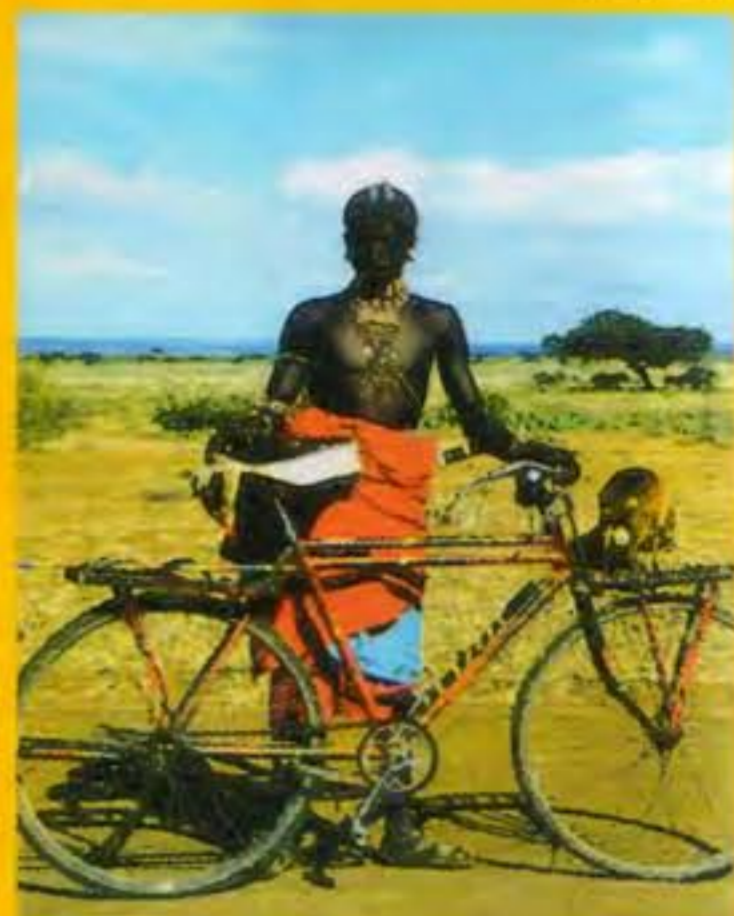
(Úryvek textu na pohlednici od Adolfa Parlesáka z cesty na kole do Afriky. Odesláno 23. 6. 1929 - Adi Ugru v Eritrii.)

... Slony jsem nejdříve ucítil. Teprve potom jsem si všiml čerstvé „hromádky“ u kraje „silnice“. Její typický pronikavý zápach mě doslova praštil přes nos. Přisahal bych, že se z ní ještě kouřilo. To už jsem překotně brzdil a rychle se rozhlížel, kde stádo je. Překvapit slony přímo na cestě by nebylo dobré. Když se rozčlíví, dovedou být nepřijemní. Bývají velice netolerantní a umí docela rychle běhat, určitě rychleji, než já dokážu jet na svém kole. Projíždím oblastí, před kterou mě domorodci dost vážně a důrazně varovali. Nejen před leopardy a lvy, ale také před slony. Radili, abych tento úsek cesty jel raději nějakým vozem. V žádném případě ne na kole. Nevysvětloval jsem jim, že právě toto jsou pro mě ty nejsilnější zážitky, kvůli kterým sem do Afriky jezdím, a které mě nutí se sem neustále vracet. Nepochopili by to, protože oni se zvířat jen bojí. Nutno říci, že mají proč. Každoročně zde divoce žijící zvířata zabijí až několik desítek domorodců, takže jejich respekt je oprávněný. Mají své zkušenosti, které já naštěstí ještě nemám a doufám, že ani nikdy mít nebudu. Proto si mohu dovolit mít divoká zvířata rád a nemusím se jich bát. Moje sebevědomí pramení pouze z nedostatku oněch zkušeností.

Slony jsem uviděl prakticky ihned po tom, co jsem je ucítil. Museli přejít přes cestu snad minutu před mým příjezdem. Teď jsou sotva dvacet metrů od silnice. Je zde celá rodinka. Samec, tři samice a tři mláďata. Mám velké štěstí, že jsem je zastihl takhle blízko a ještě větší štěstí, že jsem nepřijel o tu jednu minutu dříve. Zastavuji a nemůžu se na ně vynadřovat. Slony jsem viděl v Africe už mnohokrát na safari z terénního vozu, ale ještě nikdy na kole a tak blízko...

S HORSKÝM KOLEM NA DNO AFRIKY

Petr Jahoda

NEJDIVOČEJŠÍ MÍSTA SVĚTA
Expedice El Molo 2002

NA ÚZEMÍ KMENE RENDILŮ

... Přijel jsem večer, okolo půl šesté a to zrovna Rendilové chodili pro vodu. Vodu samozřejmě nenosí muži, ale pouze ženy. Pro muže je nedůstojné pracovat. Už dávno jsem pochopil, že se Šukri vyzná a že mě poslal skutečně na to pravé místo. Již cestou jsem v dálce viděl, jak Rendilové ženou několika set hlavou karavanu velbloudů. I na tu dálku bylo vidět, že jsou oděni tradičně a mají s sebou oštěpy. Velbloudi jsou přece jen veliký majetek. Doufal jsem, že se mi podaří potkat podobnou karavanu. V tomto městečku jsem na vlastní oči uviděl, že pravým cílem mé cesty měli být Rendilové a ne El Molové s jejich upadající kulturou. V duchu jsem Šukrimu děkoval. U studny bylo asi třicet až čtyřicet polonahých žen, kterým můj příchod nijak nevadil. Tady jim ještě nikdo neřekl, že by se měli před příchodem bělocha zahalit. Tady je ještě ta pravá stará Afrika. U Turkanů by se ženy s mým příchodem zahalovaly a nejméně polovina by jich chodila zahalena stále. Rendilové jsou dodnes přirození. Možná na ně misionáři přišli „netlačí“, protože do této oblasti turisté opravdu nejezdí, a tak nahota Rendilů zatím není nikomu „tmem v oku“. Je to poslední „oáza přirozenosti“ na keňském území. Je dobře, že se o ní moc neví. S příchodem turistů by se o lidi, kteří zatím mohou žít v klidu, začali zajímat jak stát, tak především horliví služebníci boží. Mohli by brzy dopadnout jako El Molové.

Chvilí jsem tam jen stál a ženy pozoroval. Nestyděly se, ani se nebály, naopak na mě přátelsky pokřikovaly a pošuchovaly se mezi sebou. Ještě ani netušily, že existuje svět, kde se lidé za svoji nahotu stydí. Ještě neokusily jablko poznání, a proto zatím nebyly vyhnány z jejich malého ráje. Mávaly na mne a gestem naznačovaly, abych přišel blíž. Také si mne chtěly prohlédnout. Dovolil jsem si je díky tomu požádat o fotografii, ale to se smíchem odmítly. Nepřemlouval jsem je, dnes už není nejlepší světlo, začíná se stmívat a zítra je přece také den. Odtud určitě nebudu pospíchat, tahle oblast se mi líbí kvůli takovým místům cestuji. Tito Rendilové jsou z cesty mé expedice po Keni nejméně civilizací ovlivnění, a proto nemám důvod právě odtud kamkoli jinam spěchat. Právě tady mám šanci se dozvědět zajímavé věci o životě a zajímavých lidech...

Úryvky z knihy „S horským kolem na dno Afriky“ byly otištěny se svolením jejího autora Petra Jahody. Chcete-li se dozvědět více o této unikátní cestě a chcete-li se dozvědět, dokončil-li autor této zajímavé publikace cestu úspěšně, můžete si knihu objednat na adrese petr.jahoda@ckc.cz.